

Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като е ограничил отговорността на дружество, част от „предприятието Tomkins“, а именно дружеството майка Tomkins, поради това, че за друго дружество, част от същото предприятие, а именно дъщерното дружество Pegler, е възприета по-кратка продължителност. Все пак ограничаването на отговорността на Pegler за нарушението се основава не на обстоятелството, че Pegler е „спящо дружество“, а на обстоятелството, че въпросната група не е участвала в нарушението. Според Комисията обстоятелството, че за определен период от време това конкретно дъщерно дружество (Pegler) в групата може да не е било правилният адресат в рамките на тази група, ползва само това дружество, а не и цялото „предприятие“. Това е още по-вярно в случай, че Общият съд (както и самото Tomkins) не поставя под съмнение факта, че оглавяваното от Tomkins предприятие е участвало в нарушението през голяма част от релевантния период.

С четвъртото си правно основание Комисията твърди, че обжалваното съдебно решение не е достатъчно мотивирано и съдържа противоречия. Четвъртото правно основание е изложено при условията на евентуалност спрямо първото, доколкото дори да се приеме, че Общият съд не се е произнесъл *ultra petita*, съдебното решение трябва все пак да бъде отменено, тъй като не съдържа достатъчно ясни съображения за частичната отмяна (непълнота на мотивите). Най-малко два са важните въпроси, по които обжалваното съдебно решение е неясно.

— Първо, Общият съд не излага ясни и непротиворечиви съображения защо се налага да се отклони от възприетото в съдебната практика по дело *AssiDomän*.

— Второто противоречие или вторият неясен аспект в мотивите на Общият съд се състои в това, че по повод възпиращия коефициент в точка 57 от обжалваното съдебно решение този съд посочва, че „по силата на член 266 ДФЕС Комисията следва да изведе последиците за жалбоподателя от тази грешка и от солидарната отговорност за заплащане на глобата.“ Същевременно упражнявайки пълен съдебен контрол по отношение на глобата, в точка 59 Общият съд определя размера на глобата на Tomkins. В диспозитива на обжалваното съдебно решение отново се посочва окончателният размер на глобата, без по никакъв начин да се споменава нуждата пак да се променя този размер. Какъвто и да е точният смисъл на точка 57, Комисията отбелязва, че отмяната на възпиращия коефициент за умножение по дело T-386/06, Pegler/Комисия не следва да се отрази на приложения по отношение на Tomkins коефициент за умножение.

Накрая, с петото правно основание Комисията твърди, че Общият съд е нарушил „принципа на състезателност“ и правото на изслушване, тъй като не е дал възможност на Комисията да изложи становището си по намерението му да намали глобата на Tomkins по съображенията, изложени от Pegler в отделно производство.

Жалба, подадена на 6 юни 2011 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от Общия съд (осми състав) на 24 март 2011 г. по дело T-385/06, Aalberts Industries NV, Comap SA, по-рано Aquatis France SAS, Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG/Европейска комисия

(Дело C-287/11 P)

(2011/C 238/15)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: F. Castillo de la Torre, V. Bottka, R. Sauer)

Други страни в производството: Aalberts Industries NV, Comap SA, по-рано Aquatis France SAS, Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да отхвърли изцяло подадената пред Общия съд жалба,
- да осъди тримата жалбоподатели в първоинстанционното производство да заплатят съдебните разноски, направени както в настоящото производство, така и в първоинстанционното производство.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си Комисията излага три правни основания:

С първото правно основание тя твърди, че Общият съд е нарушил редица правила във връзка с тежестта на доказване и процесуални правила в областта на доказването, изопачил е някои доказателства и не е мотивирал фактическите си констатации. Макар Общият съд да припомня съдебната практика във връзка с необходимостта да се преценят всички доказателства, последвалата констатация свидетелства за фрагментарен подход, при който доказателствата са разглеждани отделно едно от друго и са отхвърлени едно по едно. Това засяга преценката на индивидуалните контакти, които в решението се разглеждат като израз на участието на предприятията Aalberts в продълженото нарушение. Общият съд е преценил поотделно доказателствата за участието на дъщерните дружества Simplex и Aquatis в продълженото нарушение, въпреки че те се отнасят до едно и също предприятие (Aalberts). Освен това Общият съд е изопачил някои ключови доказателства във връзка с тези контакти или най-малкото не е мотивирал в достатъчна степен изводите си по отношение на доказателствената стойност на някои доказателства. Второто правно основание е изложено при условията на евентуалност, доколкото дори да бъдат потвърдени фактическите констатации, Общият съд погрешно е отменил изцяло решението, тъй като е установил, че същото е само отчасти неправилно. При приемането на обжалваното съдебно решение са допуснати две грешки при прилагане на правото:

— Първо, Общият съд е отменил решението на Комисията, по съображение че Aquatis не е бил запознат с дейността на картела в същата степен като другите участници на срещите на FNAS във Франция. Съгласно постоянната съдебна практика обаче дори когато един от участниците в картел не е бил запознат с дейността на този картел в същата степен като останалите участници, това обстоятелство не може да доведе до извод, че изобщо липсва едно-единствено продължено нарушение, а може в най-добрия случай да е основание за частично отхвърляне на констатацията за извършено нарушение и евентуално за намаляване на глобата.

— Второ, Общият съд е надхвърлил пределите на своите правомощия, като е отменил изцяло решението по отношение на Aalberts и двете му дъщерни дружества, въпреки че от гледна точка на съдебната практика най-подходящият подход би бил решението да се отмени частично.

Накрая, третото правно основание също е изложено при условията на евентуалност — в случай че Съдът не приеме първото и второто правно основание — доколкото се отнася до изчисляването на глобата на Simplex и Aquatis за първия период при евентуално цялостно отхвърляне на констатацията за извършено нарушение през втория период. Комисията твърди, че за отмяната на член 2, буква б), точка 2 от решението не са изложени съображения и че ако се е основал на т. нар. таван от 10 %, предвиден в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003⁽¹⁾, Общият съд се е произнесъл *ultra petita* и е нарушил принципа на състезателност и оттам правото на изслушване, тъй като този въпрос не е бил обсъждан в първоинстанционното производство.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167)

**Иск, предявен на 14 юни 2011 г. — Европейска комисия/
Република Гърция**

(Дело C-297/11)

(2011/C 238/16)

Език на производството: гръцки

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: I. Chatzigianni и A. Margeli)

Ответник: Република Гърция

Искания на ищеца

— да се установи, че като не е предвидила планове за управление на речни басейни (както на районите на речни басейни, изцяло на нейна територия, така и за международните райони на речни басейни) до 22 декември 2009 г. и като не е изпратила на Комисията копия от плановете за управление на речни басейни до 22 март 2010 г. Република Гърция не е изпълнила задълженията си по член 13, параграфи 1—3 и 6 и по член 15, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите. Освен това като не е започнала процедура за информация за обществеността и консултации относно плановете за управление на речни басейни до 22 декември 2008 г. Република Гърция не е изпълнила задълженията си по член 14, параграф 1, буква в) от същата Директива,

— да се осъди Република Гърция да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

На първо място по силата на член 13, параграфи 1—3 и 6 и на член 15, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите, държавите членки са длъжни да осигурят разработването на планове за управление на речните басейни (както за районите на речни басейни изцяло на тяхна територия, така и за международните райони на речни басейни) до 22 декември 2009 г. и да изпратят копие от тях до Комисията до 22 март 2010 г.

От доказателствата, които Република Гърция е представила до момента на Комисията, е видно, че посочената държава членка все още не е предвидила никакъв план за управление на речни басейни (както на районите на речни басейни, изцяло на нейна територия, така и за международните райони на речни басейни) и съответно че не е изпратила никакво копие до Комисията. Вследствие на това Комисията заключава, че Република Гърция не е изпълнила задълженията си както по член 13, параграфи 1—3 и 6, така и по член 15, параграф 1 от Директивата.

На второ място по силата на член 14, параграф 1, буква в) от същата Директива държавите членки са длъжни да представят плановете за управление на речни басейни на обществеността за консултации най-късно до 22 декември 2008 г.

От доказателствата, които Република Гърция е представила до момента на Комисията, е видно, че посочената процедура все още не е била започната. Вследствие на това Комисията заключава, че Република Гърция не е изпълнила задълженията си по член 14, параграф 1, буква в) от Директивата.

⁽¹⁾ ОВ L 327, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193.